

Sygn. akt II CSK 783/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa [...] Banku [...] w P.

przeciwko H. K., J. S. i K. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 czerwca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 4 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża pozwanych kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwani uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania potrzebą wykładni budzącego ich zdaniem poważne wątpliwości art. 76a Prawa bankowego co do tego, czy niedopełnienie przewidzianego w tym przepisie obowiązku informacyjnego wpływa na wymagalność roszczenia banku względem jego dłużnika z tytułu zabezpieczenia kredytu.

Tak umotywowany wniosek nie mógł być uwzględniony.

Jeżeli podstawą wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest potrzeba wykładni przepisów prawa, konieczne jest określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 i 10 października 2013 r., II UK 235/13). W skardze kasacyjnej pozwanych powołano się na to, że art. 76a Prawa bankowego budzi poważne wątpliwości co do sankcji naruszenia przewidzianego w nim obowiązku informacyjnego, bliżej jednak nie uzasadniono, co przemawia za odejściem od dominującej w piśmiennictwie interpretacji tego przepisu przyjmującej, podobnie jak na tle art. 880 k.c. zbieżnego z art. 76a Prawa bankowego (zob. w szczególności wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2005 r., V CK 301/05) sankcję odszkodowawczą naruszenia tego obowiązku.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.